

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **V. L.**, IČO: ...,
sídlem R. 3193/39, Ú. n. L.,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 400 11 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín I,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. 2664/DS/2015, JID: 167148/2016/KUUK/Píš,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 3. 11. 2016, č. j. 2664/DS/2015, JID: 167148/2016/KUUK/Píš, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. 2664/DS/2015, JID: 167148/2016/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě, (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 5. 2016, sp. zn. MM/OK/PD/8229/15/R. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125d odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložil žalobci pokutu 3 000 Kč za správní delikt podle § 125d odst. 1 písm. a) téhož zákona spočívající v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 1 písm. a) téhož zákona dovolil, aby bylo v provozu na pozemních komunikacích užito vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, čímž porušil povinnost stanovenou v § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Skutek spočíval v tom, že „*podnikající fyzická osoba V. L. ... dne 30. 1. 2015 v 18:05 hod. v Ústí nad Labem, ulice Sociální péče, jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. BMW X5 reg. zn. „X“, dovolil, aby bylo v provozu na pozemních komunikacích užito vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, čímž porušila povinnost stanovenou v ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.*“. Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí, jímž byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající v nedostatečné skutkové a právní kvalifikaci, neboť z něj není patrné jednak, jaké konkrétní závady (např. ostré hrany) byly na žalobcem provozovaném vozidle, a jednak, jaké konkrétní ustanovení bylo porušeno. Výrok je zjevně v rozporu s požadavky na pregnantnost skutkové kvalifikace ve výroku odsuzujícího rozhodnutí stanovenými Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, sp. zn. 2 As 111/2015: „z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.“
4. Rovněž je výrok nedostatečně určitý i ohledně právní kvalifikace projednávaného skutku, když jak § 125d odst. 1 písm. a), tak § 10 odst. 1 písm. a) téhož zákona jsou tzv. blanketní normy a odkazy na jiná ustanovení enunciat neobsahuje. Podobný případ řešil Krajský soud v Ústí nad Labem pobočka v Liberci v rozsudku ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. 60 A 10/2014.
5. Rozhodnutí magistrátu je dle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odůvodnění rozhodnutí neobsahuje odkaz na konkrétní právní ustanovení, které mělo být porušeno, a v čem a proč je spatřována protiprávnost skutku.
6. Žalobce taktéž namítl, že na základě spisu nebylo možno prokázat, že přední obrysová světla byla modré barvy, když z fotodokumentace nelze nic takového jednoznačně tvrdit, jelikož barva na fotografii může být zkreslena. Jelikož policisté neprovedli exaktní měření barvy světél pomocí spektrometru, bylo na místě řízení pro nedostatek důkazů zastavit. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, sp. zn. 2 As 64/2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Dále žalobce uvedl, že magistrát nevycházel z fotodokumentace, ale pouze z oznámení o přestupku vypracovaného policisty, kterýžto podklad má povahu úředního záznamu a sám o sobě nemohl prokázat rozhodné skutečnosti v rozsahu nezbytném pro účely řízení o správním deliktu. K tomu citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, sp. zn. 6 As 25/2013. Rozhodnutí magistrátu tedy odporuje § 3 správního řádu, neboť nebylo prokázáno, že přední obrysová světla na žalobcově vozidle byla modré barvy.
8. Žalobce také namítal, že se magistrát nezabýval materiální stránkou správního deliktu, což způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť bez úvahy, zda kromě naplnění formálních znaků skutkové podstaty došlo alespoň k ohrožení zájmu chráněného zákonem, nelze konstatovat vinu za správní delikt. Uvedené odporuje materiálnímu pojetí právního státu zakotvenému v Ústavě České republiky. Žalobce má za to, že k ohrožení zájmu chráněného zákonem dojít nemohlo.
9. Další žalobní námitku žalobce spatřoval v nepřezkoumatelnosti odůvodnění výměry pokuty pro nedostatek důvodů, když citoval příslušnou pasáž rozhodnutí magistrátu, znění § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 4 As 64/2005. Z odůvodnění rozhodnutí magistrátu není zřejmé, jak správní orgán hodnotil jednotlivá zákonná kritéria, s jakým výsledkem a s jakým vlivem na konečnou výši pokuty, a proto podle žalobce lze důvodně pochybovat o tom, že uložená pokuta odpovídá okolnostem případu a je přiměřená závažnosti jednání.
10. Rovněž se dle žalobce magistrát nezabýval skutečností, zda byl správní delikt spáchán v souvislosti s podnikatelskou činností žalobce, ačkoli se předmětného jednání může dopustit toliko podnikající fyzická (nebo právnická) osoba. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2007, sp. zn. 8 As 39/2006. Skutek přitom v souvislosti s podnikatelskou činností spáchán nebyl.
11. Žalobce namítal i porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť nebyl podrobně seznámen s povahou obvinění, když ve sdělení obvinění ze dne 23. 2. 2015 byl skutek popsán stejně vágně jako ve výroku rozhodnutí magistrátu. Žalobci nebylo sděleno, jaké konkrétní závady se měly na jeho vozidle vyskytovat, jaké konkrétní právní ustanovení měla údajná závada porušovat, ani výše pokuty za správní delikt hrozící.
12. Konečně žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 6 As 106/2014, uvedl, že magistrát postupoval protiprávně, když údajný skutek řešil jednak v rovině správního deliktu dle § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jednak jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona s řidičem vozidla, tedy opět žalobcem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s platnými právními předpisy a jejich rozhodnutí vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rekapituloval průběh správního řízení a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující. K námitce nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost, spočívající v nedostatečné skutkové a právní kvalifikaci a absenci popisu konkrétních vad vozidla ve výroku žalovaný oponoval, že enunciat rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu, rozhodnutí se jeví správným a souladným s právními předpisy. K náležitostem výroku rozhodnutí o přestupku žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, sp. zn. 9 As 291/2014. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno, že nebyly splněny technické podmínky stanovené zvláštním právním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předpisem, konkretizace a odkazy na konkrétní ustanovení, jež byla porušena, jsou podle žalovaného uvedeny v odůvodnění rozhodnutí magistrátu.

14. Žalovaný k námitce směřující do materiální stránky správního deliktu, námitce neprokázání spáchání protiprávního jednání a nezákonnosti rozhodnutí uvedl, že po zvážení všech okolností případu dospěl k závěru, že jednáním žalobce byla naplněna materiální stránka deliktu ve smyslu ustanovení § 125d odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Škodlivost (společenská nebezpečnost) jednání spočívá v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a je vyjádřena sankcemi, které musí být za takové nebezpečné jednání řidiči uloženy. Pro závěr o odpovídající kvalifikaci přestupku je nutná i úvaha správního orgánu o naplnění materiální stránky konkrétního přestupku. Zda jednání žalobce porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti, je nutné hodnotit na základě individuálních a konkrétních okolností případu. Okolnostmi snižujícími společenskou škodlivost jednání jsou především význam chráněného zájmu, který byl deliktním jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za nichž byl delikt spáchán, apod. Správní orgán je povinen zhodnotit důkazy a rozhodnout, zda byl, či nebyl správní delikt spáchán, i zda a v jaké míře byl posuzovaným jednáním porušen nebo ohrožen zájem společnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný po pečlivém zvážení všech uvedených okolností dospěl k závěru, že o protiprávním jednání žalobce není pochyb.
15. K námitce nepřijatelné výše sankce žalobci uložené žalovaný konstatoval, že v § 125d odst. 2 zákona o silničním provozu není spodní hranice peněžitě sankce specifikována. V daném případě uložená pokuta v konkrétní výši 3 000 Kč, tj. při samé dolní hranici sazby, je adekvátní, v souladu s uvedeným ustanovením a v obdobných případech často ukládaná.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Na tomto místě soud předeseílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
19. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí o žalobě. Dne 10. 2. 2015 bylo Policií České republiky, KŘP Ústeckého kraje, Územní odbor Ústí nad Labem, Dopravní inspektorát, oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání správního deliktu dle § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jehož se měl žalobce dopustit dne 30. 1. 2015 v 18:05 hodin v Ústí nad Labem v ulici Sociální péče, Krušnohorská a ulice Hoření, když provozoval motorové vozidlo tovární značky BMW X5, registrační značky Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„X“ se závadou, která ohrožovala bezpečnost provozu na pozemních komunikacích dle § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 vyhlášky 341/2014 Sb., neboť byla na vozidle namontována přední obrysová světla modré barvy. Součástí tohoto oznámení byla i fotodokumentace předmětného motorového vozidla a dokladů předložených řidičem při silniční kontrole. Oznámením o zahájení řízení ze dne 23. 2. 2015, č. j. MM/OK/PD/8229/15/ZR, správní orgán I. stupně zahájil vůči žalobci správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu s tím, že jej současně předvolal k ústnímu jednání v této věci na den 16. 3. 2015. O ústním projednání správního deliktu byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání dostavil zmocněnec žalobce, jemuž byla na jeho žádost poskytnuta kopie spisového materiálu. Během jednání bylo přečteno oznámení přestupku Policie České republiky v Ústí nad Labem č. j. KRPU-24035/PŘ-2015-041006-PKO, žalobce byl prostřednictvím svého zmocněnce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Po provedeném dokazování zmocněnec žalobce požádal o lhůtu k písemnému vyjádření k celé věci, magistrát této žádosti vyhověl a poskytl žalobci lhůtu k vyjádření do 26. 3. 2015, tato však marně uplynula. Správní orgán I. stupně následně dne 29. 4. 2015 vydal rozhodnutí, č. j. MM/OK/PD/8229/15/R, jímž žalobce uznal vinným ze správního deliktu dle § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, za což mu dle § 125d odst. 2 téhož zákona uložil pokutu ve výši 3 000 Kč a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu stanovil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dne 17. 7. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí, jímž rozhodnutí magistrátu podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, neboť shledal procesní pochybení (nesprávné uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, absence odůvodnění tohoto výroku a neuvedení data vypravení/vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 7. 2015. Dne 17. 8. 2015 vydal magistrát obsahově naprosto totožné rozhodnutí s tím, že v souladu s pokynem žalovaného opravil výrok stanovující povinnost k náhradě nákladů řízení, doplnil jeho odůvodnění a na rozhodnutí uvedl datum jeho vypravení. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný vydal dne 17. 2. 2016 v pořadí druhé rozhodnutí, kterým rozhodnutí magistrátu opět podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, když shledal procesní pochybení (magistrát pouze vydal opravené rozhodnutí, aniž žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, v protokolu o ústním jednání absentovala obligatorní část o provedení dokazování, nebyla dodržena zásada materiální pravdy, rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zásadou legality). Rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 2. 2016. Posléze magistrát předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 25. 4. 2016 v 8:00 hodin, z pořízeného protokolu plyne, že bylo jednáno v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, během jednání byl proveden důkaz fotodokumentací. Téhož dne ve večerních hodinách zmocněnec žalobce doručil prostřednictvím elektronické pošty písemné vyjádření, v němž spáchání správního deliktu žalobcem popřel, žalobce na svém vozidle nikdy neměl modrá obrysová světla, k prokázání čehož navrhl výslech svědka, Jiřího Peka, eventuálně zastavení řízení i bez provádění dalšího dokazování, pokud by magistrát s ohledem na vyjádření žalobce shledal nadbytečnost dalších důkazů. Dne 16. 5. 2016 vydal magistrát rozhodnutí, č. j. MM/OK/PD/8229/15/R, jímž žalobce uznal vinným ze správního deliktu dle ust. § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, uložil mu za to dle § 125d odst. 2 téhož zákona pokutu ve výši 3 000 Kč a podle § 79 odst. 5 správního řádu i povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 6. 6. 2016 blanketní odvolání (které nebylo opatřeno uznávaným elektronickým podpisem), v němž žádal o zaslání kopie protokolu o ústních jednáních ve věci konaných a policejního spisu, rovněž požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Rovněž uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Výzvou ze dne 8. 6. 2016 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vad podání. Dne 13. 6. 2016 pak doručil magistrátu podání naprosto totožného obsahu opatřené uznávaným elektronickým

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podpisem. Následně žalovaný dne 3. 11. 2016 vydal napadené rozhodnutí, jež dne 4. 11. 2016 nabylo právní moci.

20. Soud shledal důvodnou námitku žalobce, že výrok rozhodnutí magistrátu nebyl v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť není zřejmé jednak, jaký konkrétní skutek se udál, a jednak, které konkrétní právní ustanovení mělo být porušeno, a enunciat rozhodnutí je tak nekonkrétní a nesrozumitelný. K tomu je nutno poukázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, jenž se shodnou právní otázkou zabýval v usnesení ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uvedena jsou dostupná na www.nssoud.cz). V tomto usnesení rozšířený senát konstatoval, že smyslem právních požadavků na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, jímž je i rozhodnutí o jiném správním deliktu, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění řádného práva na obhajobu v případě podaného odvolání. Vydané rozhodnutí musí již ve výroku jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Rozšířený senát proto odmítl úvahu, že postačí, jsou-li podstatné náležitosti výroku rozhodnutí o správním deliktu uvedeny až v odůvodnění rozhodnutí. *„Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. ... Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“* V rozsudku ze dne 16. 3. 2010, sp. zn. 1 As 92/2009, Nejvyšší správní soud akcentoval, že výrok správního rozhodnutí je *„klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky“*.
21. V projednávané věci magistrát ve výroku svého rozhodnutí ze dne 16. 5. 2016, sp. zn. MM/OK/PD/8229/15/R, který žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil, uznal žalobce vinným, že se porušením § 10 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť dne 30. 1. 2015 v 18:05 hod. v Ústí nad Labem, ulice Sociální péče, jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. BMW X5, reg. zn. „X“, dovolil, aby bylo v provozu na pozemních komunikacích užito vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a zároveň mu byla stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.
22. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak vůbec neplyne, jaké konkrétní povinnosti provozovatele vozidla nebyly dodrženy, tj. jakým jednáním měl žalobce své povinnosti porušit, je zde toliko obecně uvedeno, že bylo užito vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, aniž by bylo blíže specifikováno konkrétně, jaké technické podmínky vozidlo nesplňovalo, a byl uveden řádný odkaz na konkrétní ustanovení zvláštního právního předpisu tyto podmínky upravující. V enunciatu rozhodnutí magistrátu tedy není zahrnut popis skutku uvedením způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Teprve z odůvodnění rozhodnutí lze seznat, že správního deliktu podle § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu se měl dne 30. 1. 2015 v 18:05 hodin dopustit provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW X5, registrační značky „X“ v Ústí nad Labem, ulice Sociální péče, tím, že vozidlo nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (přední obrysová světla modré barvy).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

K odkazu na speciální právní předpis je zde napsáno, že se jedná jednak o zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (a dále magistrát konkretizoval uvedený odkaz citací § 36 uvedeného zákona stanovícího, že na pozemních komunikacích lze provozovat pouze takové vozidlo, které je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích podle tohoto zákona), jednak o další předpisy vydané k jeho provedení, zejména o vyhlášku Ministerstva dopravy a spojů č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, a vyhlášku Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Ustanovení § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu (dále jen „vyhláška č. 341/2014 Sb.“), (stanovící, že závadou ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, při jejímž výskytu na vozidle nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí, je i stav, jsou-li dodatečně namontovány nebo upraveny svítlny svítící dopředu nepřerušovaně světlem jiné barvy než bílé, kromě předních svítilen do mlhy žluté barvy), jenž je v daném případě onou klíčovou normou zvláštního právního předpisu regulujícího technické podmínky, však není jakkoli zmíněno v odůvodnění rozhodnutí magistrátu, nota bene v jeho výroku, kam obligatorně patří.

23. Ve smyslu shora citované judikatury, zejména pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 34/2006, je tedy řízení o správním deliktu žalobce zatíženo vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť správní orgán neuvedl do výroku svého rozhodnutí náležitosti dostatečně a nezaměnitelně identifikující skutek.
24. Na základě právě vyloženého musel zdejší soud shledat důvodnou rovněž související námitku mířící na porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), že žalobce nebyl podrobně seznámen s povahou obvinění, když ve sdělení obvinění ze dne 23. 2. 2015 byl skutek popsán stejně neurčitě jako v enuciátu rozhodnutí magistrátu. V oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 23. 2. 2015 je totiž skutek vymezen naprosto identicky jako v napadeném rozhodnutí, mimo to je zde žalobce, v rozporu s objektivní realitou, mylně označen jako právnická osoba. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 6. 4. 2016 je pak skutek vymezen ještě více stroze, a to časem, datem a názvem ulice. Nad rámec uvedeného lze poznamenat, že policejní orgán skutek v dokumentu nazvaném Odevzdání věci ze dne 4. 2. 2015 vymezil pregnančně, včetně uvedení správního ustanovení porušeného zvláštního právního předpisu.
25. Soud rovněž shledal důvodnou námitku žalobce, že odůvodnění výměry pokuty je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu *se při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlídnou k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.* Dle § 125e odst. 5 téhož zákona *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.* Správní orgán musí vždy v rozhodnutí označit a řádně odůvodnit všechna kritéria, z nichž při stanovení výše pokuty vycházel. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, sp. zn. 5 A 154/2002, plyne, že: „*Pokud správní orgán I. stupně označí a odůvodní jen některá kritéria, z nichž vycházel při stanovení pokuty, a orgán II. stupně ve svém rozhodnutí výslovně neuvede a dostatečně neodůvodní všechna zbývající kritéria, jedná se o vadu řízení.*“ Správní orgán I. stupně odůvodnil ve svém rozhodnutí uloženou sankci následovně: „*Při zohlednění okolností a hledisek uvedených v ust. § 125e odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., jakož i na základě skutečností, které uvedl zmocněnec účastníka řízení, považuje správní orgán výši uložené pokuty v dolní*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hranici zákonem stanovené sazby za odpovídající a přiměřenou zjištěnému jednání a současně je přesvědčen, že sankce bude dostačující k nezbytnému posílení právního vědomí provozovatele vozidla, a splní tedy i preventivní účel směřující k tomu, aby se takového nebo obdobného jednání napříště vyvaroval.“ Žalovaný jako odvolací správní orgán toto odůvodnění v žádném směru nemodifikoval, když hmotněprávní ani procesní pochybení neshledal. Soud má za to, že shora citovanou formulaci uvedenou v odůvodnění rozhodnutí magistrátu a potvrzenou žalovaným nelze považovat za náležité odůvodnění výroku o peněžitě sankci ve smyslu nastíněné judikatury Nejvyššího správního soudu. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu totiž nejsou konkrétním výčtem označena žádná kritéria pro stanovení výše sankce (za vyhovění tomuto požadavku rozhodně nelze považovat blanketní odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, ani odkaz na blíže nespecifikované skutečnosti uvedené zmocněncem žalobce), natož aby taková kritéria byla dostatečně odůvodněna (magistrát toliko šablonovitě konstatuje, že pokutu uloženou v dolní hranici zákonem stanovené sazby považuje za odpovídající a přiměřenou zjištěnému jednání a současně je přesvědčen i o preventivním působení sankce pro futuro). Tuto námitku soud tedy shledal důvodnou.

26. Soud dále přisvědčil i námitce žalobce, že správní orgány ignorovaly skutečnost, zda byl správní delikt spáchán v souvislosti s podnikatelskou činností žalobce, když předmětného jednání se může dopustit toliko podnikající fyzická osoba, a skutek přitom v uvedené souvislosti spáchán nebyl. Odpovědnost podnikající fyzické osoby se podle § 125d zákona o silničním provozu posuzuje pouze v případě, že se správního deliktu dopustila v souvislosti s jejím podnikáním, a to navíc tehdy, pokud by ve vztahu k danému deliktárnímu jednání z § 125d vyplývala speciální úprava oproti úpravě přestupků podle § 125c. Z obsahu správního spisu přitom nelze ani zjistit, zda žalobce vložil předmětné motorové vozidlo do svého obchodního majetku a jestli je využívá v rámci podnikatelské činnosti, natož aby magistrát a žalovaný náležitě zkoumali, zda bylo protiprávní jednání spácháno v souvislosti s podnikáním.
27. Otázkou souvislosti předmětu řízení s podnikatelskou činností účastníka řízení se zabýval ve své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 31. 12. 2007, sp. zn. 8 As 39/2006, dospěl k následujícím závěrům: „*Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž krajský soud nechal v potaz, že stavebník je podnikatelem a stavba proto měla mít vyřešeno nakládání s odpady. Ze soudního spisu ovšem vyplývá, že se krajský soud s touto otázkou podrobně vypořádal (str. 8 a 9 rozsudku), vyšel z § 13 vyhlášky OTP a z § 4 písm. p) zákona o odpadech a ze skutečnosti, že navrhovatelem územního a stavebního řízení byl T. P., ale nikoliv jako podnikatel. Návrh obsahoval řádnou identifikaci osoby navrhovatele podle § 3 odst. 1 vyhlášky 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, a bylo možné jednoznačně konstatovat, že se jedná o návrh fyzické osoby nesusouvisející s jejím podnikáním. Na nepodnikající fyzickou osobu se přitom nevztahují povinnosti stanovené zákonem o odpadech, který je v tomto případě zvláštním předpisem ve vztahu k § 13 vyhlášky OTP, neboť taková osoba není původcem odpadů ve smyslu zákona o odpadech. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli v názoru, podle něž krajský soud dostatečně nezohlednil, že je stavebník podnikatelem. Navrhovatelem územního a stavebního řízení byl T. P., aniž by bylo jakkoliv zřejmé, že by navrhovaná stavba souvisela s jeho podnikatelskou činností, a s takto identifikovaným subjektem bylo také vedeno sloučené územní a stavební řízení. Podnikající fyzická osoba přitom může nepochybně vystupovat v různém postavení, jednou může jednat v rámci 8 As 39/2006 – 119 své podnikatelské činnosti jako podnikající fyzická osoba, jindy naopak může vstupovat do právních vztahů, které nijak nesusouvisejí s jejím podnikáním. Stěžovatel se mylí, když tyto situace nerozlišuje a domnívá se, že se normy upravující jednání podnikatelů uplatní i na jednání stavebníka, které s jeho podnikáním nesusouvisí. Pro takový závěr nelze nalézt žádný legitimní důvod.*“
28. Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu je možné dle soudu plně vztáhnout i na daný případ a řízení o správním deliktu dle § 125d zákona o silničním provozu. Za situace, kdy správní orgány nezkoumaly vklad motorového vozidla do obchodního majetku žalobce jako podnikatele, a už vůbec se nezabývaly souvislostí správního deliktu s jeho podnikáním (i samotná skutečnost,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že provozovatelem vozidla byl žalobce, je po celou dobu správního řízení dovozována výhradně z úředního záznamu Policie ČR vyhotoveného po provedené silniční kontrole službu konajícím policistou na základě provedené lustrace), i když jde o elementární podmínku subsumpce jednání pod ustanovení § 125d zákona o silničním provozu, nebyl v daném případě postaven najisto rozhodný skutkový stav. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ věci, nemá oporu ve správním spise.

29. K námitce, že nebylo prokázáno, že přední obrysová světla na žalobcově vozidle byla modré barvy, neboť policisté neprovedli měření barvy pomocí spektrometru a barva fotografií může být zkreslena, soud uvádí, že tuto považuje za nedůvodnou. U ústního jednání konaného ve věci dne 25. 4. 2016, k němuž byli žalobce i jeho zmocněnec řádně a včas předvoláni, bylo provedeno dokazování fotodokumentací pořízenou policejním orgánem na místě spáchání správního deliktu. Žalobce i jeho zástupce však nařízené ústní jednání ignorovali a možnosti seznámit se s provedenými důkazy i možnosti se k nim osobně vyjádřit se sami dobrovolně vzdali. Pokud jde o tvrzené potenciálně možné zkreslení barvy předních světel na fotografiích, je nutno konstatovat, že pouhým prostým porovnáním zachycené barvy předních světel s barvami přední tabule registrační značky a s barvami řidičem předložených standardizovaných dokladů je zcela evidentní, že přední obrysová světla v rozporu s § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 vyhlášky č. 341/2014 Sb. nebyla bílé barvy. Z právě uvedeného ohledně navazující námitky, že magistrát nevycházel z fotodokumentace, ale výlučně z oznámení o přestupku, jenž má povahu úředního záznamu, a sám o sobě nemohl prokázat rozhodné skutečnosti, vyplývá, že tato námitka je naprosto nesmyslná a logicky odporuje žalobcově tvrzení stran žalobní námitky směřující do zpochybnění fotodokumentace.
30. Soud dále uvádí, že rozhodnutí magistrátu není nezákonné z důvodu, že se nezabýval tím, zda byl naplněn materiální znak správního deliktu. Soud zdůrazňuje, že obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za správní delikt (či přestupek), jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny i znaky materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by v daném případě existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které takový závěr vylučují (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 As 104/2008, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). V projednávaném případě však podle názoru soudu žádné významné okolnosti či zvláštnosti případu, které by vylučovaly závěr o naplnění materiálních znaků daného správního deliktu, neexistovaly a žalobce je ani netvrdí. Podle přesvědčení soudu tedy porušení povinnosti provozovatele vozidla spočívající v tom, že dovolil, aby bylo v provozu na pozemních komunikacích užito vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené v § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, navíc v zimním období a za tmy, je i bez přistoupení dalších okolností natolik významné, že samo o sobě porušuje společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu a na bezpečnosti tohoto provozu. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
31. Za nedůvodnou považuje soud i námitku žalobce, že magistrát postupoval v rozporu se zásadou ne bis in idem, když skutek řešil jednak jako správní delikt provozovatele dle § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jednak jako přestupek řidiče podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, přičemž v obou případech se jednalo o totožnou osobu, a to žalobce. K tomu je třeba uvést, že z obsahu spisového materiálu správních orgánů obou stupňů taková skutečnost nevyplývá, když je zde dokumentováno pouze řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla. Z fotodokumentace policejním orgánem na místě činu pořízené je pak evidentní, že řidičem předmětného motorového vozidla byl V. L., narozený „X“, nikoli žalobce jako podnikající fyzická osoba V. L., narozený „X“, IČO:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. zrušil. Zároveň bylo podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodnuto o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Rozhodnutí magistrátu soud nezrušil, ačkoli to žalobce požadoval, když zjištěné vady lze odstranit v odvolacím řízení.
33. Protože žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“ [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. června 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)